

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА! („Šťastný Nový rok!“)

Tak už tu nějakou chvíli máme nový rok a je to přes tři měsíce, co jsme s Hankou na rok opusily rodnou českou kotlinu. To jsme ještě ani netušily (no, možná drobátko:o), že ji zanedlouho zase navštívíme. Ale o tom později...

Prosinec jsme začali pěkně po česku, oslavou svátku svatého Mikuláše. Datum 6. 12. připadlo na úterý, kdy bylo zrovna v našem programu duchovní cvičení pod vedním otce Petra Němce. Do Kazanlaku jsme se rozjeli už v pondělí večer. Vlastně pod nátlakem mě a Hanky, a to proto, že jsme pro naše drahé Salesiány (a samozřejmě trochu i pro nás :o) vyrobily úkolové vánoční kalendáře.

*Velikotrnovská výprava (bohužel bez Hanky-
fotí) o:*

O týden později se Hanka vydala s otcem Jaroslavem a našimi holkami na výlet do Veliko Trnova. Já s Tomášem a asistentem Jardou jsme se přidali k předčasné oslavě Vánoc s dobrovolníky z různých dalších zemí, kteří pomáhají v jiných bulharských organizacích. A hned pár dní nato už přišlo společné komunitní slavení narozenin otce Petra. Dárky dostal opravdu rozmanité- svíčku, duchovní čtení, a od dobrovolníků? -Zlatou slepici (o: vlastně uzenuou...

Avšak ne všechny prosincové události byly tak radostné. Těsně před Vánocemi jsme se totiž ve Staré Zagoře museli rozloučit s otcem Petrem Cvrkalem („Cvrčkem“), který se od nového roku navrátil zpět do České kotliny, aby byl nápomocen při formaci našich mladých a nadějných, k Salesiánům povoláných.

Nálada našťestí nezůstala dlouho truchlivá. Vlastně ani zůstat nemohla, jelikož nás čekala velkolepá vánoční besídka! Konala se 22. prosince v jednom baru v machale (cikánské čtvrti). Prostor byl sice malinko menší, ale na druhou stranu jsme si byli všichni blíž. A hlavně jsme byli rádi, že se vůbec něco našlo. Ještě den předtím se nevědělo, kde vlastně budeme :o). Přes všechny trable i případné nedostatky byla naše besídka velice pestrá- od hudebních vystoupení, přes tance, žonglování a kouzla, až ke scénce přímo z Betléma- a myslím, že sklidila veliký úspěch. Na konci celého večera přišel Vánoční Dědeček (= Cvrček) za doprovodu své malé, ale šikovné pomocnice „Sněžanky“ (tou jsem byla samozřejmě já :o) a obdařil děti drobnými dárky.

A ještě bych málem zapomněla! Toho dne nám napadl sníh! Zřejmě první a poslední v letošní zimě, proto jsme si nenechali nic ujít a vyběhli ven na sněhuláka, koulovat se a samozřejmě dělat tu nejúžasnější sněhovou zábavu! Kotrmelece a andělíčky!!! (o:

Ale v nejlepším se musí přestat, a tak jsme se s Hankou a Tomášem ještě ten večer sbalili a 23. prosince brzy ráno jsme se vydali na dlouhou cestu domů, abychom oslavili narození Ježíška v kruhu svých nejbližších. Poprvé v životě jsem vnímala, že Vánoce jsou opravdu rodinné svátky, které svolávají rozprchlé zpět domů ke svým blízkým.

Snad i vy jste měli možnost tento pocit zažít... A pokud ne, nezoufejte! Třeba příští rok... (o;

A snáší taky zlatá vejce?

Starozagorská rozlučka se Cvrčkem

Dárková manufaktura

Netlačte se, na všechny se dostane!

Z našich sobotních her... konkrétně hra „raztrojstvo“ (= „průjem“)

A na závěr vánoční radnice

To jo ko-ko-ko-konec...

Tádytádydá...

Vaše bulharské dobrovolky Verča a Hanka

